

Samenes Venn

Organ for Norges Samemisjon nr. 1 - 2007 Årgang 82

Adventsfest på Nordlys

*Tekst og foto:
Steinar Trefjord*

Tradisjonen tro ble det adventsfest på Nordlys også i år – nærmere bestemt den 3. desember, som var 1. søndag i advent dette året. Når regnet strømmet ned og vinden ulte, var det godt å komme seg innomhus. Der ble vi mottatt med varme og levende lys både i matsalen og i stua.

Det viste seg at mange hadde trosset været denne søndagen og satt kursen mot Samemisjonens leirsted i Sandnes. Oppmuntrende var det å se at Nordlys fyltes helt opp! Vi var ca 70 samlet.

Otto Jakobsen talte Guds ord til oppbyggelse og formante oss til å være rede når Jesus snart kommer. Rolf Magne Breivik og Frode Hegle gledet oss med fin duettsang. Sangen hadde et budskap om frelse og oppgjør: ”Du som er trett av et liv uten Gud, du som har syndet mot alle hans bud. Du som er merket i innerste grunn; - hør, det er frelse for deg!”

I år prøvde vi noe nytt: Karit Fosså tok med seg de minste barna

på hemsens i ei av hyttene og hadde en egen hemsamling under talen til Otto. Der fikk 14 barn lytte til budskapet om Jesus. I følge ungene selv koste de seg på hemsens! En ekstra takk til Karit som hadde syn for dette og stilte på kort varsel.

Så var alle samlet igjen til riskrem og kaffe, klementiner og pepperkjeks. Drøsen (= praten) gikk godt, og gamle og nye bekjentskap ble pleiet. Willy Jess stilte opp på ett minutts varsel og fortalte fra prekenferden han og kona hadde til Finnmark i høst. Flere unge Nordlysvenner deltok også velvillig under festen – med tenning av adventslys (Kristine), pianospill (Karoline), salg av julehefter (Ole Harald og Jone) og hjelp med å huske at alle dører ble låst før vi forlot vårt kjære leirsted (Andreas)!

Rolf Magne Breivik og Frode Hegle sang duett.

Det ble også gitt en god gave til Samemisjonen på 5600 kroner.

Til slutt minnet vi hverandre på at vi må slippe Jesus inn når han banker på. Hver dag!

Otto Jakobsen minnet oss om at Jesus vil komme igjen. Er vi da rede til å møte ham?

Ungene koste seg med egen samling på hemsens.

På lederplass

"Jeg vil igjen ta meg av deg"

Noen smakebiter fra INNHALDET

Det er ikke lenge siden verken jul eller advent. På **NORDLYS** innledet de advent med en fest. **2**

MAINA SOFIE
Wergeland Teigmo er TV-kjendis **6**

Vellykket **JULESALG I TRØNDELAG** **8**

SYLTE OG UKKELBERG PIGEFØRENING
rundet de 90 i mellomjula **12**

Dagfinn Nese tok en **FINNMARKSTUR** før jul **14**

2006 ble for oss **GIVERGLEDENS ÅR.**
Kan vi si det samme om 2007? **16**

FORSIDEBILDET
er tatt av Jan Ove Krutvik i 30 minusgrader. Det er Maina Sofie Wergeland Teigmo som poserer bak rimhvite reinshorn.

Året 2006 har gått over i historien. Det kommer aldri tilbake. Men året 2007 ligger foran oss, med mange ubrukte og blanke ark, og med mange utfordringer og muligheter.

Hvilke tanker har du i møte med det nye året? Kanskje er du fylt av krefter og pågangsmot, og ser fram til å ta fatt på det nye årets oppgaver. Men det kan også hende at du er tafatt og nedfor, og kjenner deg liten og svak med tanke på de utfordringer som ligger foran. Og situasjonen blir ikke bedre når du begynner å tenke på konflikter og synder i ditt eget liv, og de mange konflikter ute i den store verden.

Da jeg selv begynte å tenke på det nye året, var det et ord fra profeten Jesaja 1,25 som ble levende for meg, og det kom til meg slik det står i den gamle bibeloversettelsen: *"Jeg vil igjen ta meg av deg, rense ut ditt slagg som med lut, og skille ut alt ditt bly."*

"Jeg vil igjen ta meg av deg." Det er en hilsen til trette og slitne sameisjonsvenner og arbeidere, som har kjempet hardt for å gjøre en så god innsats som mulig, og som er urolige med tanke på det året som ligger foran. Hør det, du som er sliten og trett! Det er en som vil ta seg av deg igjen. Han som har hjulpet deg så mange ganger før, vil gjøre det nok en gang. Han vil løfte deg opp i sine varme, sterke hender og senke deg ned i renselsens sterke lut. Lammets blod skal flyte gjennom deg, til renselse, nytt liv og nytt håp.

"Jeg vil ta meg av deg igjen." Det er en hilsen til mennesker som har gått seg vill på livets vei og havnet i grøfta. Det var så mange fristelser og farer som møtte en på livsveien, og en hadde så lite kraft å stille opp med. Dermed ble det slik at det ene fallet avløste det andre, og til slutt hadde en ikke krefter til å reise seg igjen.

Men alt håp er ikke ute for det. Det står en foran ham og henne som har falt i grøfta. Og han hilser dem med sin varme og vennlige stemme og sier: "Jeg vil igjen ta meg av deg. Jeg vil gi deg renselse og nytt liv. Du skal få slippe å

slite og slepe på alle dine tunge synder. Du kan få bekjenne dem og legge dem inn under nådestolen hos Herren. Og så skal du få oppleve at Jesu Kristi Guds Sønnens blod renses deg for all synd."

"Jeg vil igjen ta meg av deg." Det er en hilsen til ektefeller som kjenner på at kjærlighetens pulsslag slår svakt i ekteskapet, og at harde og vonde følelser og ord har fått lov til å vokse fram. De er kanskje kommet til et bristepunkt, og er redde for at ekteskapet kan ryke når som helst.

Men selv om en er urolig og fortvilet, er ikke alt håp ute for det. Den store sjelelegen og gjenoppretteren Jesus kan komme med sin rensende lut, sine varme hender og virkningsfulle grosalve. Han ønsker å gå inn i den tunge situasjonen og rense bort alt rusk og rask som har bygget seg opp mellom de to, og skape en ny forståelse, varme og kjærlighet. Den som har vilje til å slippe den store sjelelegen til, slik at han kan få komme til med sin legende og gjenopprettende kraft, kan få oppleve den veldige sannhet som apostelen Paulus løfter fram for oss i 2. Kor. 5,17: "Derfor, hvis noen er i Kristus, er han en ny skapning. Det gamle er borte, se det nye er blitt til."

Etter denne gjennomgangen kan det hende at også du har fått se at ordene fra Jes.1,25 og 2.Kor. 5,17 er et godt budskap i møte med det nye året. Vi kan få dele ordene med dem som har lite mot i møte med det nye årets oppgaver og utfordringer. Vi kan få bære med oss budskapet som en varme- og lyskilde, og dele det med dem som lever i fortvilelse og mørke. Og vi kan få løfte det fram til oppreisning og trøst for dem som synes at mye av livet ligger i ruiner.

Alle mennesker må få høre at Gud har lagt gode planer for dem. Han har ikke tenkt ulykkestanker med dem. Nei, han har tenkt fredstanker. Han vil gi dem framtid og håp. Jer. 29.11.

Gud gi oss å være engasjerte og trofaste budbærere for Herren i vår generasjon.

Magne Gamlemshaug

Rohkos

Ozus ráhkisvuoda

Teaksta:
Rigmor Hølmo
Ill.: Frode Kalleland
Sámás: Rávdná Turi
Henriksen

Don dáiddát mannan čavčča čuvvon TV2-ráiddu man gohčodedje dárogillii ”jakten på kjærligheten” dahje sámegillii ozus ráhkisvuoda. Jus it dieđe mas lea sáhka, de leat njeallje boandda geat ohcet moarsi dahje irggi TV2:ža vehkiin. Muhtimat sis ledje ieža dieđihan mielde TV2 prográmmii. Earáid fas ledje veahkkás ustibat dahje fuolkkit dieđihan mielde. Várra sin mielas lei áigi láddan ahte dat boanddat ohcet ráhkisvuoda ja ráhkásmuvvet.

Boanddaid ahki lei moatti goalmát logis gitta viđa logi rádjái. Muhto olmmoš álgá ohcat ráhkisvuoda mihá árabut. Dat álgá dalle juo go mii riegiidit. Ja soaitá vel eatni heakkas juo álgit. Mii oaidnit mo njuoratmáná lohkoda go máná dolle liike vuostá. Njuoratmáná sáhtá čierut issorasat, muhto dakkaviđe go máná lokte sallii, de bisána čierumis. Dutkamat mitalit ahte mánát geat eai dovdda fysalaš oktavuoda, billašuvvet ja sáhttet vel jápmat nai.

Máná stuorru ja dađistaga geavaha eará vugiid vai oidno ja gullo ja oázžu beroštumi. Muhtin mánát leat buoremielalaččat ja siivut, earát barget buori barggu ja fas muhtimat geahččalit vuolánsjeaidi daguiguin olahit beroštumi. Nuplotjahkásaš sáhtá leat oalle geahččalussan ruovttus, ja rávásmuvadettiin leage álo jearaldat: Ráhkistat go don mu vaikko šloaŋkkuhan uvssaid, vástoštalan fasttit, in boađe ruoktot eahkes mearri áigái, jugan gárremiidida ja eará?

Dađistaga šaddá dehálazžan ahte earát nai ráhkistit nuora, ii dušše bearaš ja ustibat, muhto muhtin

áibbas erenoamáš olmmoš. De álgá ohcat earalágan ráhkisvuoda – erohtalaš ráhkisvuoda. Ráhkisvuoda ozus bargá ánggirit, iige mihkkege leat hehttehussan. Dalle lea maid mángii bahá beahtahallat, dávddaid oázžut, gaskavuodaid massit, vásihit bearrašiid bieđganeami ja velá jearaldaga mii ii daddjojuvvo: Igo ráhkisvuoda leatge eanet?

Buot olbmot dárbbasit duođaštusa ahte sii leat dohkálaččat, ja dárbbasit ráhkistuvvot ja oidnojuvvo. Dan dihte lea aktovuota lossat. De boahá dat dovdu: Ii oktage muitte mu, ii oktage beroš mus, iige oktage oainne mu.

Ipmil maid ohcá, muhto su ohcan lea áibbas nuppelágan go olbmuid. Mii ohcat vai **mii** ráhkistuvvot, muhto Ipmil aivvestassii ohcá muhtima gean **son** beassá atnit ráhkisin. Agálaš ráhkisvuodain lean mun ráhkistan du (Jer. 31,3). Son ráhkistii máilmmi nu sakka ahte attii su iežas Bártne Jesusa vai mii, jorralan olbmot, galggaimet beassat ovtas Sivdnideddjiin agálašvuodas. Ja dát lea ráhkisvuoda: ráhkisvuoda ii leat dat ahte **mii** leat ráhkistan Ipmila, muhto ahte **Son** lea ráhkistan **min** ja vuolggahan Bártne min suttuid soabahussan. (1.Joh.4,10). Jesus čilge govvidemiin ahte Ipmil ii bisán ovdalge gávdná su gean son ráhkista. Mii lohkat Lukas evaŋgeliuma 15.kapihtalis čuođi sávzza birra mas okta láhppui, láhppon silbaruđa man dihte fertii suohpalastit olles viesu vai gávnnašii láhppon ruđa, ja áhči birra gii ii heaitán vuordimis bártne gii lei guođán áhči viesu.

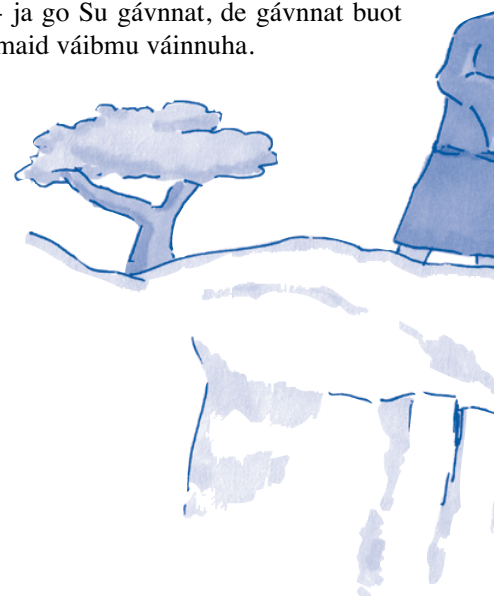
Manne ráhkista Ipmil? Dan dihte go su luonda lea dakkár. Dan dihte go

hálida dutnje buori. Dan dihte go son diehtá ahte dutnje lea buoremus leat su luhtte. Dan dihte go sus leat buorit skeaŋkkat dutnje addit: ráhkisvuoda, illu,ráfi,buorre vuoda,duohtavuoda. Son ii heaitte ráhkisteamis du vaikko don guođášit su dahje vuostáičuočcut su. Su ráhkisvuoda dušše seahkána bákčasiin.

Mii eat máhte ipmirdit Ipmila ráhkisvuoda ollasit. Mun jáhkán ahte áhči dahje eatni buorre ráhkisvuoda sáhtá muhtin muddui govvidit Ipmila ráhkisvuoda. It don heaitte ráhkisteame du mánáidat vaikko sii moraštahttet du dahje don beahtahalat sidjiide. Váhnemis lea ráhkisvuoda **vaikko movt livččii** dilli. Dáidá buoret dadjat ná: Don ráhkistat mánáidat **dan dihte** go dat leat **du mánát**. Válde Sefanja 3,17 sániid alccesat: **Hearrá du Ipmil lea du luhtte, son lea veagálaš, guhte beaštá du. Son ávvuda du dihtii iluin. Son orru jávohaga su ráhkisvuodastis. Son ávvuda du dihtii ávvuorvumiin.**

*

- ja go Su gávnnat, de gávnnat buot maid váibmu váinnuha.

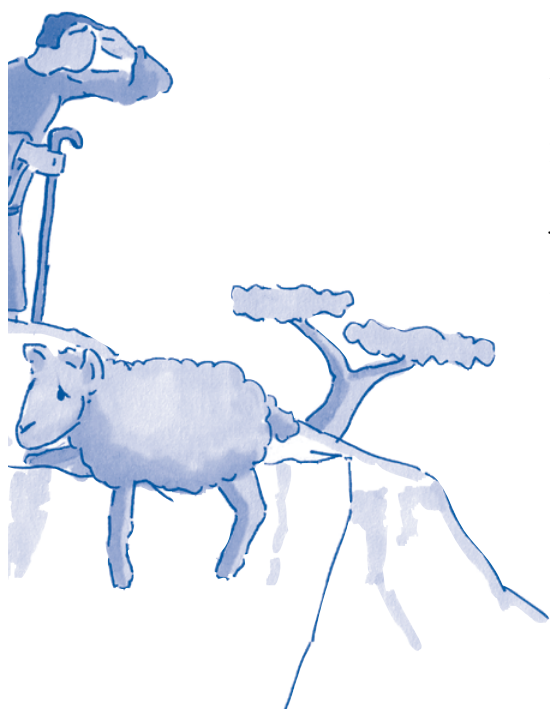
Andakt

Jakten på kjærligheten

Tekst: Rigmor Hølmo
Ill.: Frode Kalleland

Mange har sikkert fulgt med på serien med denne tittelen på TV2 sist høst. For de uinnvidde kan jeg fortelle at den handlet om fire norske gårdbrukere som prøvde å finne en kjæreste ved TV2s hjelp. Noen av gårdbrukerne hadde selv meldt seg på programmet, mens andre hadde blitt påmeldt av hjelpsomme venner eller slektninger som mente det var på tide med litt kjærlighet av det amorøse slaget.

De fire bøndene vi fulgte i programmet, var fra noen og tjue år til litt over femti. Men jakten på kjærligheten starter lenge før det. Den starter allerede når vi blir født, ja, kanskje også i mors liv. Vi ser hvordan spedbarn roer seg ved kroppskontakt. De kan gråte av fulle lungers kraft, men tar du dem opp, er alt i skjønneste orden. Forskning har vist at barn uten fysisk kontakt blir ødelagt og endog kan dø av det.

Så vokser barnet til og tar etter hvert i bruk forskjellige måter for å få oppmerksomhet og bekreftelse. Noen gjør det ved å være blide og greie, andre ved å prestere, og noen ved å gjøre negative ting. Tenåringen kan være en prøvelse i mangt et hjem, men i bunnen av løsrivelsesprosessen ligger spørsmålet: elsker du meg selv om jeg slamrer med dørene, svarer stygt, ikke overholder innetid, drikker meg full osv.?

Etter hvert blir det også viktig at ikke bare familien og venner skal elske meg, men at én spesiell skal gjøre det. Da begynner jakten på en annen slags kjærlighet – erotikken. Der kan jakten foregå ganske intenst og hemningsløst, med følge av mange skuffelser, kjønnssykdommer, brutte forhold, splittede familier og kanskje det uuttalte spørsmålet: er ikke kjærlighet mer?

Alle har vi behov for å få bekreftelse, bli elsket og sett. Derfor er ensomheten så påtrengende. Da får vi følelsen: alle har glemt meg, ingen bryr seg om meg, ingen ser meg.

Fra **Guds** side pågår også en jakt, men den er motsatt av vår. Mens vi jakter på å **bli elsket**, er Han nemlig stadig på jakt etter noen å **elske**. Med evig kjærlighet elsker han deg (Jer.31,3). Han elsker verden så høyt at han gav sin enbårne Sønn Jesus for at vi Gudfravendte mennesker skulle få anledning til å være sammen med Skaperen i evighet. Og dette er kjærligheten: ikke at vi har elsket Gud, men at **Han** har elsket **oss** og sendt sin Sønn til soning for våre synder. (1.Joh.4,10) Jesus forteller i bilder hvordan Gud ikke får ro før han finner dem han elsker. Det kan

vi lese om i Lukas 15 om den ene sauen av hundre som hadde rotet seg bort, om en bortkommet mynt hvor huset ble endevendt for å finne den igjen, og om faren som aldri slutter å speide etter den sønnen som hadde forlatt farshuset.

Hvorfor elsker Gud? Fordi det er en del av hans vesen. Fordi han vil deg vel. Fordi han vet at du har det best hos ham. Fordi han har gode gaver å gi deg: kjærlighet, glede, fred, godhet, sannhet. Han slutter heller ikke å elske deg selv om du slår hånden av ham eller gjør ham imot. Hans kjærlighet blir bare iblandet smerte.

Vi kan ikke fatte fullt ut hvordan Gud elsker, men jeg tror at en god fars- eller morskjærlighet kan være et blekt bilde på det. Du slutter ikke å elske dine barn selv om de skaffer deg sorg eller skuffelser. Da elsker du **på tross av!** Eller kanskje riktigere: **fordi** de er **dine barn**. Ta til deg disse ord fra Sefanja 3,17: **Herren din Gud er hos deg, en helt som har makt til å frelse. Han gleder og fryder seg over deg og gir deg på ny sin kjærlighet. Han jubler over deg med fryd som på en høytidsdag.**

*

- og finner du Ham, da finner du alt hva hjertet kan evig begjære.

”Eg vel å tru at Gud finns”

Tekst og foto:
Jan Ove Krutvik

Namn: Maina Sofie Wergeland Teigmo
Alder: 13 år
Bustad: Karasjok / Kárášjohkka
Hobby: Klarinett, korps, dans, musikk
Aktuell: ”Maina Sofies jul” på TV2 i romjula

Du såg ho kanskje på TV2 i romjula, men sjølv gleda Maina Sofie Wergeland Teigmo seg mest til å sjå kor glad familien vert for julegåvene ho har ordna.

Maina Sofie Wergeland Teigmo er ei 13 år gamal samisk jente. Ho og familien bur på Holganjárga, ei mil utom Karasjok. I romjula fekk du vera

med henne og familien gjennom julefeiringa. På TV2 kunne du sjå korleis familien Teigmo feira jul i serien ”Maina Sofies jul”.

Kanskje hadde du venta å møte ei jente i kofte, med lasso og rein, og som bur i ein lavvo?

-Nei, folk veit då at det ikkje er sånn, seier Maina Sofie. –Dei lærer då om samane på skolen. Kofta nyttar eg når eg skal pynta meg, slik andre nyttar ein bunad. Men vi har

lavvo og lasso som vi leier ut til turistar som kjem til helsegarden familien min driv.

Trur på alt Gud har gjort

Maina Sofie har ein kristen familie, og har vokse opp med å gå i kyrkja og på barne- og ungdomsmøte.

-Eg syns jula er veldig fin. Eg er kristen, så då er jula viktig. Eg trur på Gud, og alt han har gjort. Eg trur at Jesus døde for alle på korset, at han stod opp frå dauden, og at han kjem tilbake, seier Maina Sofie. -Det høyrast jo litt rart ut at han sto opp frå dauden, men det er jo det Bibelen seier. Eg vel å tru det er sant.

-Eg syns det er veldig fint at dei tre vise menn kom med tre ulike, dyre gáver. Dei hadde høyrd at det var ein konge som var fødd.

Karasjok er ein fin plass å bu, synes Maina Sofie.

Her har ho mange vener, og mange av dei er kristne.

-Vi har gått i kor i lag, no er vi med i ei dans- og drama-gruppe, og går på ungdomsmøte i lag. Då vert det ikkje så rart å snakka om kristendomen heller.

Samisk som morsmål

Karasjok er ein tospråkleg kommune. Det tyder at alle på skolen må læra både samisk og norsk. I Karasjok har kring 80 % samisk som morsmål.

-Det er kanskje det som er mest spesielt med å vera same. Vi pratar to språk om ein annan. Til nokre vener snakkar eg automatisk norsk, andre snakkar eg automatisk samisk med. Eg veit kven av venene mine som snakkar samisk og kven som snakkar norsk.

Kvit jul

Det er ganske kaldt den dagen vi møter Maina Sofie. Gradestokken visar at det er -29 C. Men ho er ikkje tungbedd å få med ut.

-Når det er kaldt, er det berre å kle på seg mange lag med klede. Det er berre det at då vert det litt vanskelegare å røra på seg, ler Maina Sofie.

Det er fint med kvit jul. Det er alltid snø og kaldt i jula, det er litt synd på dei sørpå som må feira jul i regn og utan snø.

-På julaftan går vi i kyrkja klokka 17. Etterpå er det julemiddag med svineribbe, rein-kjøtt og elgkjøtt. Då får vi besøk av bestemor og bestefar, tante og onkel, og eit søskenbarn. Eg gler meg veldig til å opne gåvene mine, men gler meg mest på å sjå kor glade familien vert for gåvene eg har ordna. Sjølv ynskjer eg meg ny mobiltelefon.

Til slutt ynskjer Maina Sofie Wergeland Teigmo alle eit godt nytt år: **-Buorre oččajagi!**

- 70.000 samar i Noreg , Sverige, Finland og Russland
- 40.000 i Noreg
- Bur frå Hedmark i sør til Kolahalvøya
- Samisk tilhører den finsk-ugriske språkgruppe
- 8 ulike levande språk
- Nordsamisk mest utbreidd
- Språkgrensene går på tvers av riksgrensene
- Ca 25.000 som brukar samiske språk
- 6 kommunar i Noreg nyttar både nordsamisk og norsk
- Sametinget opna 09. okt. 1989

Julesalg med godt oppm

2. desember var dato for årets julesalg her i Trøndelag krets. Takknemlige var vi for at vinteren ennå ikke hadde gjort sitt inntog – bare veier og fortau gjør det lettere for de fleste å ta ut – og mange fylte etter hvert opp ved bordene i Misjonssalene i Sommerveiten (Trondheim).

De fleste fant veien til bordet med julebakst, og her minket det fort i beholdningen. Fattigmenn, smultringer, goro m.m. fant nye eiere. "Det er veldig greitt å gjøre julebaksten på denne måten", var det en som sa.

Kafeteriaen er også et populært sted på en slik julemesse. God og rimelig mat setter jo alle pris på, og det gikk unna med kaffe, snitter og kaker – og etter hvert finnbiff og riskrem.

Mange kom og var sammen med oss hele dagen, og da trengs det påfyll med både kaffe og mat. Og mens en drikker kaffe, må en jo kjøpe årer og være med på den måten også.

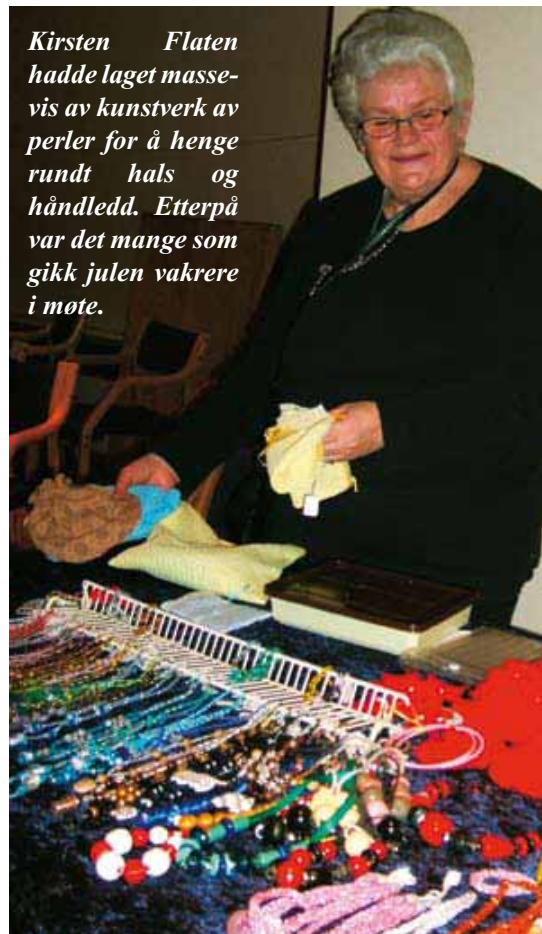
De andre salgsbordene og loddbordene ble også besøkt, slik at det samlede resultat denne dagen ble kr.52.000,- brutto.

Men julesalg er også samlinger om Guds ord og misjonens sak. Kl. 13.00 hadde vi sangstund. Vi sang noen fellessanger, ellers sørget Trekkspillkameratene (6 trekkspillglade menn i sine beste år fra Trondheim og Melhus) for både sang og musikk. Aina Toven Malum hadde andakt hvor hun bl.a. minnet oss om at i Guds rike er det bruk for oss alle, og det er bruk for vår forskjellighet.

Da alt salg var avsluttet, samlet vi oss til møte. Her hadde vi sang av fam. Høvik fra Orkdal (Gunn Astrid og Jostein, og datteren Sølvvi). Magne Gamlemshaug ga oss glimt fra ting som skjer i misjonen, og talte Guds ord til oss.

Et slikt julesalg er mye arbeid for mange. Men det er stort og godt å få arbeide sammen, og det gleder å nå et godt resultat. **Og målet er jo at mennesker skal få møte Jesus – både her i Trøndelag og i de samiske områdene i Norge og på Kola.**

Kirsten Flaten hadde laget massevis av kunstverk av perler for å henge rundt hals og håndledd. Etterpå var det mange som gikk julen vakrere i møte.

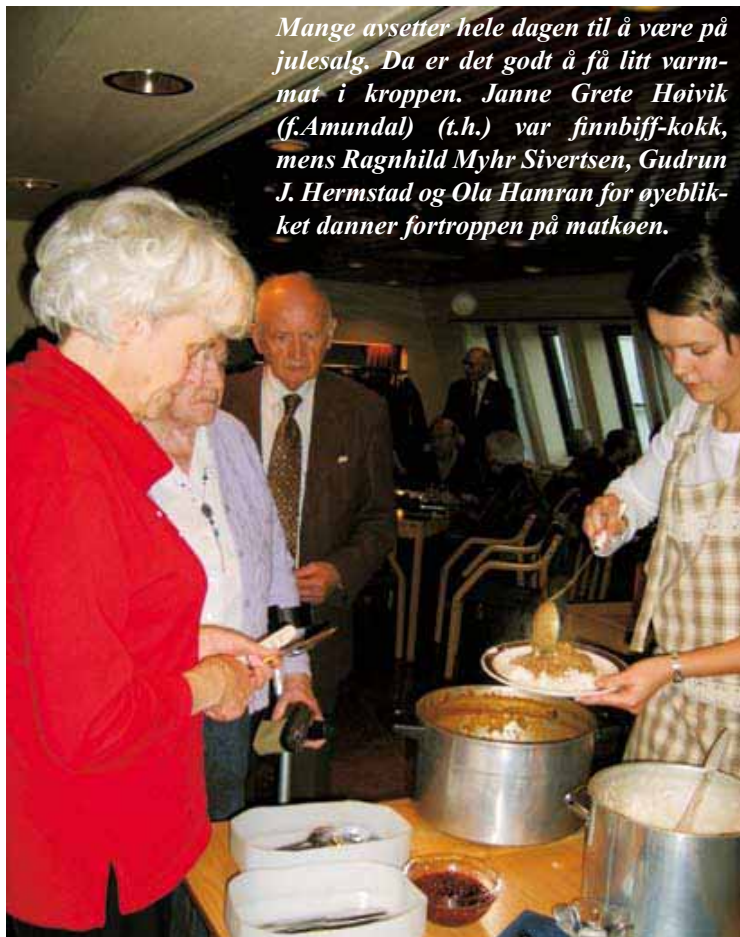

Det ble etter hvert folksomt, så nesten ikke en ledig stol var å oppdrive. Og sånn liker vi det!

nøte og fint resultat

Tekst og foto:
Jon Amundal

Mange avsetter hele dagen til å være på julesalg. Da er det godt å få litt varmmat i kroppen. Janne Grete Høivik (f. Amundal) (t.h.) var finnbiff-kokk, mens Ragnhild Myhr Sivertsen, Gudrun J. Hermstad og Ola Hamran for øyeblikket danner fortroppen på matkøen.

Solveig Remme satte ny omsetningsrekord på sitt dukkelotteri. Hun solgte lodd for kr.9.750,- på dukken Elisabeth. Garderoben har hun strikket selv, og et helt år har loddsalget pågått – stort sett alene. Vinneren av Elisabeth var ikke før trukket før de første loddene på neste års dukke ved navn Aina ble solgt. Solveig hviler altså ikke på laurbærene!

Trekkspillkameratene falt i smak hos publikum!
Håper vi kan få høre dere senere også!

Nyttårshilsen fra Lidia

Det er desember måned. I en fart rykker vår alles kjære Nyttårsfest nærmere. I byer og landsbyers gater skinner det i flerfargede lamper, på plasser forvandles trærne til juletrær og i butikkene pyntes det raskt opp med nyttårgaver. Folket forbereder seg til Nyttår.

Men hva gikk egentlig forut for denne høytiden? For oss troende er det selvfølgelig Kristi fødsel, en av de mest betydningsfulle og aktede høytider som finnes i verden. Det er en bemerkelsesverdig tradisjon: Denne dagen gir vi julegaver til slekt og venner, og det er ikke rent lite penger som brukes. Men jeg vil huske på det viktigste, den uvurderlige gaven som Gud gav oss helt gratis, av stor kjærlighet, barmhjertighet og nåde: Han gav oss sin enbårne sønn Jesus Kristus!

Vi skal sammen prøve å gå ut fra Bibelen (Lukas evangelium 1. og 2. kapittel), se hvordan det skjedde. I byen Nasaret bodde Jomfru Maria som var forlovet med Josef. En gang lot Gud engelen Gabriel vise seg for henne med bud om en stor glede: "Se, du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn."

Til fastsatt tid i byen Betlehem, ikke i et praktfullt slott, men i en stall, ble et uvanlig barn, som fikk navnet Jesus, født. Bud om Hans fødsel fikk gjeterne som holdt vakt over sin hjord. Til nettopp disse enkle gjeterne sendte Gud sin engel med gledelig budskap. Først ble de grepet av angst, men engelen beroliget gjeterne med ordene: "Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren".

Tenk hvilken jubel det ble! "Og med ett var det sammen med engelen en himmelsk hærs-kare som lovpriste Gud og sa: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag."

Ved Jesu Kristi fødsel begynte det

en ny tidsregning for alle som levde før oss og som lever nå. Dagen var kommet, som det står skrevet i Bibelen, "et nådens år" var utropt, når Frelseren står ved vår dør og tålmodig venter på at vi skal ta imot Hans kall og åpne "døra" til vårt hjerte for Ham, slik at han evig kan leve i oss.

Kjære lesere, vi gratulerer dere med Kristi fødsel! Vi ønsker at denne store høytiden skal komme inn i hver familie, at den kommer med glede, lykke, fred og ro til hvert hjem. Gled dere: nå er Kristus, vår Frelser, født! Han elsker dere! Han har åpnet døra inn til sitt Gudsrike!

Lidia Malejeva

PS: Lurer du på hvorfor hun skriver nyttår og ikke jul? I Russland hadde de før en tidsregning som var 14 dager foran oss. Men så forandret de tidsregningen i samfunnet til å være lik vår, men de ortodokse kirkelige høytidene feires ennå etter gammel (ortodoks) kalender. Derfor hilser russere hverandre med "Godt nyttår og God jul". Nyttår etter ny kalender feires med gaver og familiehygge, mens den ortodokse julen uka etter feires som en ortodoks kirkelig høytid.

Sølvi Endresen

Han er ikke sen!

Det finnes ennå ikke institusjoner hvor man kan lære familielykke eller hvordan oppdra barna på en riktig måte. Den hittil eneste skolen, det er foreldrenes eksempel. Men hvordan vi lever hjemme hos oss selv, det er ikke bare en privatsak for den enkelte.

Samfunnets framtid, vår regjering, ja, hele verden er avhengig av familier. Når vi lærer oss å elske hjemme, bæres denne kjærligheten og godheten i familien, men den vil også berøre andre mennesker som om de var oss nær. Gud ønsker at våre kirker skal vokse og fylle jorden. Uten solide og sterke familier, vil heller ikke kirkene bli sterke og solide. Slik som familien er, slik er kirken. Familiens potensial bestemmer kirkenes potensial.

I Salme 127:3-5 står det: "Se, barn er en gave fra Herren, livsfrukt er en lønn fra ham. Som piler i en krigers hånd er sønner en får i sin ungdom. Sæl er den mann som fyller sitt pilkoger med dem. Han trenger ikke skamme seg når han taler mot fiender på tinget." Derfor er barn en gave fra Herren.

Gud har gitt oss foreldre et seriøst oppdrag, vi skal stå til ansvar for våre barns framtid.

Vi er glade og lykkelige over å få oppleve en slik tid hvor kirker blir til, der vår egen menighet blir til. Og den blir til etter de strengeste krav, nemlig kristne familier. Alle er vi nå i forventning til den vakre høytiden, julen. Alt gir bud om under. Et under er når bøner går i oppfyllelse. Det er veldig!

Av all vår makt anstrenger vi oss for å hjelpe våre barn. Det første skritt er bønn. For å opprette kontakt med barnas familier, begynte vi å be om bønnegrupper for familier. Gud la i våre hjerter at vi kunne begynne med bibeltimer for foreldre til de barna som går på søndagsskolen og på ungdomsgruppen. Vi ønsker å få i stand felles fritid for barna og medlemmer i deres familier: kristne familieleirer, kristne fester, temakvelder og underholdning, og gjennom det få med foreldrene i å organisere arbeidet med søndagsskole

med å svare oss

(bønnestøtte, hjelp til å lage undervisningsmateriell, få med foreldrene på søndagsskoletimene).

Vi forstår selvfølgelig at vi ikke kommer til å få dette til hurtig, det trengs tid. Men, kjære norske brødre og søstre, vi ber dere om å være bønnestøtte, og hvis det er av Gud, så blir det stående. Det er Guds hjelp vi setter vår lit til, tross alt!

Det at foreldre og elever på søndagsskolen sammen lærer bibelske prinsipper når det gjelder oppdragelse og familieforhold, vil kunne gi oss svar på mange spørsmål, og det vil kunne forene lærere og foreldre i slaget om barnas framtid. Det som vi foreldre ikke alltid forstår, det forstår Herren. Han kan legge ned i hjertene til hver og en av oss det sinnelag at vi tjener av et rent hjerte. Og han er ikke sen med å svare oss.

Kjære våre venner, av hele mitt hjerte vil jeg ønske Dere en gledelig jul! Jeg ønsker dere en sterk helse, stor famililykke, framgang og Guds velsignelse.

Ludmilla Rosinova

Songen min

Langt bortom rømd som blånar

Av Asbjørn Lavik

Ein av dei finaste songane eg veit om, er songen "Langt bortom rømd som blånar". Songen er skriven av den svenske songforfattaren Augusta Charlotta Lønborg (1862 – 1900) og heiter på originalspråket "Långt bortom rymdar vida". Ho var lærar i Uppsala og skreiv m.a. i søndagsskulebladet "Barnavännen". Denne songen skreiv ho i 1895. Songen er omsett til norsk av Nils Lavik i 1939.

Tonen til songen er skriven av Julius Dahløf (1871 – 1913), han var fødd i Sverige, men arbeidde i Noreg og USA som organist og songleiar. Eg tykkjer den fine tonen er med og lyfter fram budskapet i teksten.

Songen handlar om bønna og er bygd på Matt.7, 7-8. Bønna si rekkjevidde og makt vert i songen måla for oss med vakre naturskildringar. Eg har mange gonger site i fjellet og sett mot "uendelege" blånar og denne songen har kome til meg. Tenk at når me i bønene våre takkar, gled oss og kjem med sutene våre, so når dei heilt fram til vår Himmelske Far. Dette vert so fint skildra i det fyrste verset.

Vidare syng me om kva som verkeleg har verdi og om lovnadene knytt til bønna. Me er rike som har ein far å gå til, ein stad der sjela vår kan finna ro og feste, slik det står i det andre verset.

I siste verset får me vita at det er i Herren me finn styrken vår, me kan lita på han. Me vert og minna om at kvar me enn er, gjeld bøneretten, - ja, sukka våre når heilt fram til Guds hjarta.

Ei av dei finaste songopplevingar eg har hatt, var då eg hørde denne songen framført i Vikøy kyrkje i Hardanger. Det hende det året eg

gjekk på Framnes Folkehøgskule og det var møteveke i kyrkja. Det var eit lokalt ungdomskor som song. Eg kjem aldri til å gløyma det.

Foto: Egil Eide.

*Langt bortom rømd som blånar,
lengre enn soler går,
høgre enn stjerner strålar,
den barnlege bøni når!
Åndi frå skuggestrender
lyfter sitt vengepar,
bankar på himmelporten
og søkjer sin heim, sin far.*

*Verdlaust vert alt i verdi,
maktlaus kvar jordisk ven,
sjeli finn ro og feste
åleine i himmelen.
Såraste sorg skal stilna,
mørker til morgon snu,
berre du trutt vil vandra
på bøni si himmelbru.*

*Veikaste barn som vender
hjarta til Herren sterk,
maktar langt meir enn kjemper
som lit på sitt eige verk!
Måtte me alltid minnast
kvar me i verdi går,
at til Guds eige hjarta
den barnlege bøni når.*

Sylte og Ukkelberg

pikeforening 90 år

Det var på "salen" på Sylte det starta, 3. juledag i 1916. Dette store rommet i andre etasje hos Anna og Iver Sylte samla mykje kristen aktivitet i bygda. No var "en del unge kvinner" samla for å stifte ei pikeforening. Den fekk namnet **Sylte og Ukkelberg Pigeforening**, og det vart bestemt at foreninga skulle arbeide for Norges Finnemisjonselskap, som no heiter Norges Samemisjon.

Første møtebok for Pikeforeninga er borte etter ein brann, men ein tidlegare formann har laga eit resyme. Vi får vite at "Foreningen skulle hvert år vælge til formann en ældre kristen kvinde". Den første som vart vald, var Ellen Sylte, kona til Mads i Syltegjæra. Nokre her hugsar han enno. Ellen var formann i 11 år. "Hun bad sig da fri på grund av at hun var gammel og trætt av å gå de lange veiene." Ho var då 77 år, men levde vel omkring 20 år til.

Det vart sagt i starten at dette berre skulle vere ei pikeforening. Når pikene hadde vorte gifte koner, skulle dei gå over i anna misjonsforening. Johanne Fromreide, som var formann frå 1971 til 1994, vart i 1977 intervjuet av "Bygdanytt". Ho meinte at pikeforeningsarbeidet den første tida var eit slags yngresarbeid. Vi siterer frå intervjuet:

"Foreninga har hatt eit dobbelt formål. Både arbeidet for Samemisjonen og spreinga av Guds Ord mellom dei yngre kvinnene i bygda. Den første tida var det nok slik at dei var med i barneforeninga til dei var ferdige med basaren det året dei var konfirmererte – og så gjekk dei obligatorisk inn i "pikeforeninga". Der slutta dei etter å ha hatt eit foreningsmøte i den nye heimen sin etter å ha gifta seg."

Men Johanne sa at dette hadde forandra seg med tida, slik at det helst hadde vorte yngre fruer som var med. Og i vår tid har nok ungfrueene også vorte tesegkomne!

I 1936 får vi namna på dei som var med på eit nokså fulltallig møte. Det var då dei diskuterte om dei skulle slutte med bevertning på møta. Svaret på det vart NEI! Og det var 20 til stades då dette vart vedteke. På medlemslista i 1972 står det 22 namn.

Formennene i foreninga har hatt lange tenesteperiodar. Det var så lenge helsa heldt. Både Ellinor Moen og Johanne Fromreide døydde brått. Ellen Sylte stod i 11 år frå 1916 til 1927, Nikoline Elnes i 36 år (1927-1963), Ellinor Moen i 7 år (1963-1970), Johanne Fromreide i 23 år (1971-1994). Anna Sylte har no stått som formann sidan 1994.

Ellinor og Johanne fekk som sagt begge ein brå død, Johanne medan ho var formann. Krinssekretær Knut Løvland skreiv eit fint minneord om henne. Det stod i Samenes Venn nr.5-1994. Ved 60-årsjubileet skreiv Johanne sjølv eit minneord over dei tidlegare avdøde, og slutta slik: "Om nokre år er vi som er aktive ved 60-årsjubileet, også flytta."

Møta har vore haldne i heimane til medlemene. Eit møte i månaden,

som regel 2. tysdag kvar månad. Møta vart opna og avslutta med Bibelord og bøn, eller skrivne andakter vart lesne. Dei første åra var det gjerne fellesbøn eller bønemøte til slutt. Og så var det opplesing frå Samenes Venn, og gjerne frå oppbyggeleg bok eller blad attåt. Handarbeid var det på møta, for dei som ville, strikking, sying og hekling. Og mat og kaffeservering? Ja, det er det framleis. Og kollekt er det på alle møta.

Med seg i styret no har Anna Sylte desse: Inger Harnes (sekretær) og Borghild Tretnes (kasserar).

Vi tek også med lista over krinssekretærene. Dei var trufaste og sat lenge. Dei var: Peder Brevik, Knut Løvland (i rundt 40 år), Jon Eide, Ivar Volden, Inge Heierdahl, og no, sidan 1997: Odd-Jarle Osborg.

No er det 90-årsjubileum. Vi minnest starten og utviklinga. Dei som starta foreninga er borte, men oppgåva er like stor, og arbeidet går vidare. Markene er kvite, og ærendet har hast.

Ottar Ødegård
Foto: Paul Giskegerde

Fotos: Odd-Jarle Osborg

Frå jubileumsfesten

Formann Anna Sylte leda festen. Det har blitt ein tradisjon at pikeforeninga har adventsfest på bedehuset 2. søndag i advent, men i år kunne vi samtidig feire at foreninga er 90 år.

Odd-Jarle Osborg tala og song, og vi fekk ei spesiell helsing frå Jesaja 41,10. Ellers tala han over teksta frå Lukas 19,1-10 om Sakkeus som måtte få sjå Jesus. Seinare fortalte han litt frå arbeidet både i Noreg og i

vi 10.

Osborg gledde oss med fleire gode songar, tilslutt den flotte "O helga

Russland.

Vi fekk også eit attersyn heilt frå foreninga starta i 1916. Det var interessant å sjå korleis det var den gongen, og forandringa opp gjennom åra. Det var 15 kvinner som starta, i dag er

natt". Trekkspillgruppa var også med, dei spela til fleire songar. Festen ble avslutta med at vi song nokre julesongar i lag.

I kollekt kom det inn kr. 3.330,-.

Så er det med takk til Gud at vi kan få fortsette i det arbeidet som dei første kvinnene her i Sylteosen starta.

Før vi gjekk heim, fekk vi god servering med kaffe og kaker.

Inger Harnes

Johanne Bredesen til minne

Johanne Bredesen, Drag, døde på Bodø sykehus 10. november, 78 år gammel. Med henne har vi på ny mistet et kjærnt medmenneske, og en trofast forbeder og misjonsvenn.

Johanne ble født i Sørfjorden i Malangen, men som så mange andre på den tid, måtte hun tidlig ut i arbeidslivet. På Hellandsberg i Tysfjord drev Samemisjonen Fredly helseinstitusjon. Hit kom Johanne i 1948. Hun fortalte en gang hvor glad hun var fordi Samemisjonsemissæren Olaf Abrahamsen hadde ordnet med arbeid for henne her. På Fredly ble Johanne med i et fint arbeids- og kristenfelleskap.

På den tid var det ikke mye offentlige midler for å drive sosiale institusjoner. Fredly hadde derfor både båtekspedisjon og et godt gårdsbruk, så de var selvhjulpen både med melk, kjøtt, poteter, grønnsaker og bær. Det var heller ikke mye av mekaniske hjelpemidler. Det ble mange gjøremål både ute og inne. I ettertid må

en beundre den trofaste arbeidsinnsatsen som ble gjort gjennom mange, mange år. Om dette kunne det skrives en hel lokal-krønike.

I 1950 giftet Johanne seg med Thorbjørn Bredesen fra Korsnes. De bygget sitt eget lune rede, og ble vel-signet med to trivelige jenter og to gutter. Da jeg kom til Tysfjord som Samemisjonens arbeider i 1966, var det lett å komme i kontakt med denne heimen som hadde en klar kristen profil med omsorg for det Kristusbyggende arbeid på stedet. – Torbjørn døde i 1979. En fatter vel lite hvilket slag det var for familien.

Johanne var en ressursperson. Gjennom flere perioder var hun med i både menighetsråd og i styrene for Samemisjonens helseinstitusjoner. Hun hadde stor omsorg for bedehuset "Elim" som Samemisjonen eier. Her var hun med i styret like til det siste.

Sist påske besøkte jeg Tysfjord. På ett av møtene avla Johanne et godt og sterkt Kristus-vitnesbyrd. Lite visste

jeg da at det var siste gang jeg fikk se henne.

Ut over våren og sommeren ble kreftsykdommen mer og mer merkbar. Tross både operasjon og øvrig behandling ble det døden til slutt. Vi vil minnes Johanne som det lyse kristen-menneske hun var i sin hverdag.

Johanne Bredesen ble begravet fra Helland kapell 16. november. Dessverre fikk jeg ikke følge henne til det siste hvilested. Men vi omslutter hennes barn, Eldbjørg, Kjell-Arne, Steinar og Ingrid med familier og den øvrige familie i våre tanker i denne harde sorgens og savnets tid.

Over hennes grav lyser oppstandelsens håp ved Jesus Kristus. "Ja, salig er den som når alt farer hen, har Jesus og himlen igjen."

I takknemlighet lyser vi fred over Johanne Bredesens minne.

Arthur Olsen

Smuler fra en Finnmarkstur

17.-30.10.06

Tekst og foto:
Dagfinn Nese

Jeg vet at jeg gjentar meg selv, når jeg i mine reiseskildringer fra Finnmark alltid tar med noen setninger om naturen. Men for meg er det umulig å komme utenom. For når en kjører rundt om til de forskjellige stedene vi har møter, blir bilvinduet forvandlet til et eneste stort "billedgalleri". Nesten hvor du vender blikket, ser du flere av de nydeligste kunstverk vår himmelske Far gleder oss med. Et snøkledd landskap, opplyst av en lys blå himmel. Med en sol som ligger ganske lavt, ja, kaster noen av årets siste solstråler. Det gir inntrykk!

Vi (dvs. undertegnede og kollega Willy Nicolaisen) fikk mer og mer snø i løpet av denne turen. Temperaturen kom ned i minus 17 ved Lismaveien der vi bodde. Fra nysnøen knaket det under beina, og det glinset fra de snøtunge grenene. Godt å se at Norge fortsatt kan by på vinter...

Det skal ikke mye til før bilen gjør et "hallingkast" på slikt føre, så bilturene hører med til de daglige bønnemøtene.

Lismaveien 18 er Samemisjonens tjenestebolig i Tana bru. Et enkelt klassisk 80-tallshus, hvor vi liker oss svært godt. Her finner en stillhet til forberedelser og en plass å hvile ut etter mange inntrykk.

Austertana, som ligger mellom Tana bru og Båtsfjord, var en av de plassene vi skulle ha møter. På bedehuset Fredheim var det bønnemøte, noe de har jevnlig. Her er en av de viktigste programpostene bønn for bygda og det kristne arbeidet som drives. En blir fylt av beundring når en ser forsamlingen. Den vitner om lang og tro tjeneste. Den vitner om at disse bønnemøtene er viktige! Yngre og eldre kommer sammen og lukker Gud inn i det som ligger på hjertet. De har forstått det alltid aktuelle bibelord i Hebr.10.25: ... og la oss ikke holde oss borte fra vår egen forsamling, slik noen har for vane, men la oss formane hverandre, og

det så meget mer som dere ser at dagen nærmer seg.

At dagen nærmer seg, dagen for Jesu komme, er det vel få som er i tvil om. Det tilskynder oss til å komme sammen som troende og be for folket vårt. For skolene. Stortinget. De som forkynner og tilhørerne. Hvor lett det er å komme med kritikk mot disse. La oss neste gang vi skal til å fyre løs en kraftsalve over politikere, samfunnsutviklingen, utviklingen i kirken osv. først ransake oss selv og vår kristne forsamling på 1.Tim.2.1-4: *Framfor alle ting formaner jeg derfor til at det blir gjort bønner, påkallelser, forbønner og takk for alle mennesker, for konger og for alle som er i høy stilling, så vi kan leve et stille og rolig liv i all gudsfrykt og ærbarhet. Dette er godt og til behag for Gud, vår frelser, han som vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse.*

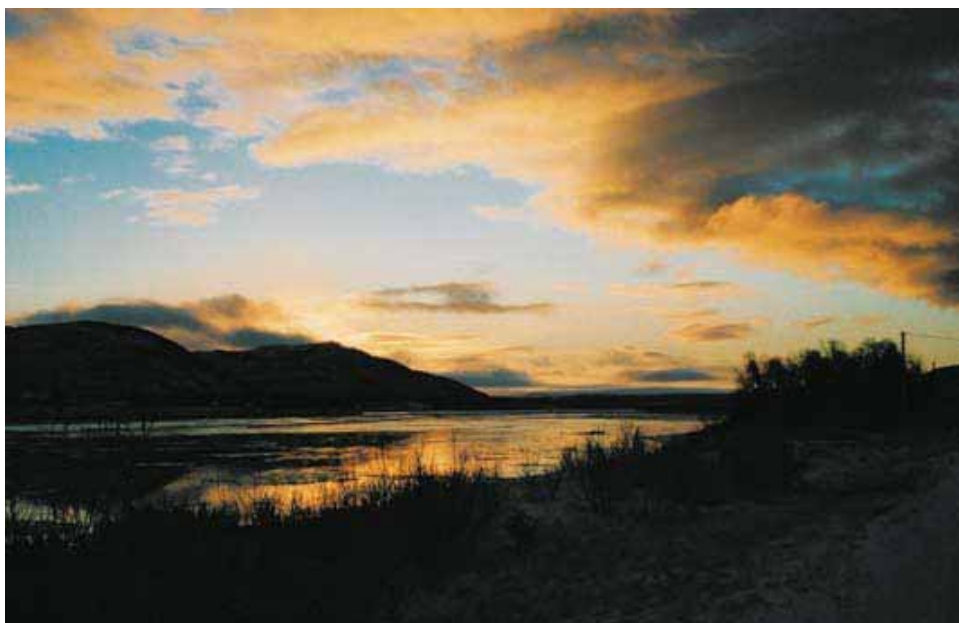
Jeg tror vi har noe å vinne tilbake i våre bedehus og våre kirker når det gjelder bønnearbeidet!

I Varangerbotn var det også satt opp møter. Tre kvelder var vi sammen med en fin flokk troende. Siste kveld ble avsluttet med forbønn for bygda og misjonsarbeidet. Etter hvert møte hadde engasjerte damer stelt til kaffe og kaker. I en avslappet atmosfære kunne vi sitte rundt bordene og sam-

tale om det som lå på hjertene.

Et stykke opp i Tanadalen ligger bygda Sirma. For oss er det alltid mange gledelige gjensyn her. Kristne søsken som vi kjenner at vi drar sammen med. Tre møter hadde vi sammen. Over kaffebordet etter møtene var det mye entusiasme å fange opp. Ønsker om å nå bygda med det beste av alt; Jesu fullbrakte frelsesverk! Vi har nøden felles både i nord og sør, i vest og i øst; mennesker må bli frelst. Naboen. Kollegaen. Slektningen. La oss be for hverandre, at denne viktige indremisjonsoppgaven lykkes!

Det er tankevekkende når en leser om hvordan kristne i Sør-Korea ber. Og de ser vekkelse etter vekkelse. I sin bok "Bønn fremfor alt" siterer Oddvar Søvik professor J. Edwin Orr, som har doktorgrad på vekkelse før og nå: "Historien er taus om store vekkelser som ikke startet med bønn". Vil du være med som en trofast forbeder for det indremisjonsarbeidet som Samemisjonen får utføre, er vi hjertelig takknemlig! I den tjenesten kan vi be vår himmelske Far om hjelp, om mer av bønnens ånd og at vi fylles av den nød som apostelen Paulus uttrykker i Rom.10.1: *Brødre, mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for dem er at de må bli frelst.*

Biskop Arvid Halgeir Nergård til minne

Biskop Arvid H. Nergård la ned vandringsstav 27. november 2006, vel 83 år gammel, og ble begravet fra Hedrum kirke i Larvik 4. desember -06.

Arvid H. Nergård ble født i Lenvik i Troms 11. april 1923. Han tok sin teologiske embedseksamen ved MF i 1952, og practicum året etter. I 1961 studerte han finsk kirkeliv og vekkelsesbevegelser, og tre år senere studerte han finsk og tok eksamen i samisk.

I 1953 begynte Nergård som reiseprest i Israelsmisjonen. Tre år senere ble han vikarprest i Nord-Hålogaland, og fra 1957–61 arbeidet han som res. kap. i Sør-Varanger. Deretter fulgte fem år som sokneprest i Tana og tre år som sokneprest i Vadsø. I 1969 tok han fatt som sokneprest i Molde, og fem år senere ble han konstituert prost i Ytre Romsdal.

I 1979 ble Arvid H. Nergård utnevnt til biskop i Nord-Hålogaland,

og han sto i denne tjeneste inntil oppnådd pensjonsalder i 1990.

I årenes løp var Nergård med i en rekke styre, utvalg og råd, og i 1963 var han delegat til Det Lutherske Verdensforbunds generalforsamling i Helsinki. I 1984 var han delegat til LVFs generalforsamling i Budapest. Fra 1983-86 var han et engasjert medlem i Bispemøtets redaksjonsutvalg for liturgier.

Vi i Samemisjonen hadde mye samarbeid og kontakt med Arvid H. Nergård i årenes løp, ikke minst i den perioden han var sokneprest i Tana, og senere biskop i Nord-Hålogaland.

Arvid H. Nergård ble benyttet som taler og foredragsholder på flere Landsmøter og andre større arrangementer i Samemisjonens regi, og det var han som holdt hovedgudstjenesten i Tromsø domkirke under Samemisjonens 100-årsjubileum i 1988. Gudstjenesten ble kringkastet, og Anders J. Sara fra Masi var med som tolk.

Vi i Samemisjonen hadde stor tillit

til Arvid H. Nergård som teolog og forkynner, sjelesørger og rådgiver. Han hadde betydelige kunnskaper på flere områder, og med sin gode innsikt i finsk og samisk kirkeliv hadde han gode forutsetninger for å være biskop i vår nordligste landsdel.

Nergård hadde en særegen varme, tyngde og ro i sin forkynnelse, og han evnet å formidle et livsnært budskap med rot i solid luthersk teologi. Vi kunne høre hyrdens gode røst når Nergård talte Guds ord.

Ved Arvid H. Nergårds bortgang har vi mistet en solid kirkeleder, og en god og engasjert støttespiller for misjonsarbeidet i Norge og ute i den store verden.

Vi lyser fred og signing over biskop Arvid H. Nergårds gode og kjære minne.

For Norges Samemisjon
Magne Gamlemshaug
Gen.sekr.

Foto: NSM arkiv fra 1997

Det skjer i Trøndelag

Fredag 9/2 kl.19.00: Kolafest i Sommerveiten, Tr.heim. Hølonda misjonskor. Sverre Solberg.

Søndag 25/3 kl.18.00: Vårfest i Sommerveiten, Tr.heim. Thor Henrik With. NMS Misjonskor.

Samenes Venn

Ansvarlig redaktør:
Generalsekretær
Magne Gamlemshaug
Redaktør: Rigmor Hølmø

ADRESSE:
Samenes Venn
Norges Samemisjon
Kongens gt. 14 B
7011 Trondheim
Tlf. 73 87 62 50
Fax: 73 87 62 60

e-post:
hovedkontoret@samemisjonen.no
Web:
<http://www.samemisjonen.no>

ABONNEMENT:
11 nr. pr. år
Ordinær årspris: kr. 260,-
Til utlandet: kr. 350,-
For kontingent:
Konto nr.: 3000.15.18565
For offer og gaver til
misjonsarbeidet (også skattefrie):
Konto nr.: 3000.15.18530

Norges Samemisjon

er en uavhengig organisasjon med samme bekjennelsesgrunn som Den norske kirke. Samemisjonens mål er: På bibelsk og evangelisk-luthersk grunn å utføre indremisjonsarbeid blant den samiske befolkning. Siden 1993 har Samemisjonen også startet opp arbeid blant samer på Kola-halvøya. Samemisjonen ser det som en oppgave å støtte samisk språk og kulturarv. Støttevirksomheten omfatter 7 kretser.

Landsstyrets formann:
Arvid Nilssen
Hillerenvn. 60
5174 Mathopen
Tlf. 95 77 37 75

Trykk: Wennbergs Trykkeri AS

Givergledens år

For et år 2006 har vært! Året startet med at vi måtte ta opp lån for å drive videre. Våre likvide midler tok slutt, men heldigvis hadde vi en solid bygningsmasse som det var mulig å ta opp lån på. I løpet av året ble det skrevet i Samenes Venn om situasjonen for misjonen, enkelte aviser tok opp den økonomiske situasjonen, det ble laget TV-program fra Kola som engasjerte, og mange var det som gav av sin overflod og var med å sikre misjonens videre virke - i alle fall ble 2006 sikret. Regnskapsmessig er året 2006 ikke ferdig når dette går i trykken, men slik det ser ut, vil gaveinntektene ligge på ca kr 5.000.000, altså 1 million kroner over budsjettet, forventede inntekter.

Staten har jo gitt dere givere en mulighet for å få igjen noe av det dere gir gjennom ordningen *skattefrie gaver*. Dersom du har meldt deg som

giver med skattefradrag før 31.12.06, vil du i månedsskiftet januar/februar få tilsendt en bekreftelse for innbetalt beløp. Dersom du ikke får det, må du gi en tilbakemelding til undertegnede. (Feil kan forekomme, så pass på.)

**HVEM HAR VI Å TAKKE FOR DET?
JO, DERE TROFASTE MISJONS-
VENNER. HJERTELEG TAKK.**

Bibelen omtaler få enker, men én enke har blitt noe spesielt for meg (kanskje på grunn av jobben som økonomiansvarlig). Det er den gamle enke som jeg ser for meg kledd i laser, som strevde seg opp til tempelet og menget seg på de rike, med de mektige i sine vakre klær. På grunn av sin fattigdom hadde hun vansker med å nå tempelkisten, men hun fikk gitt sine to skjerver i kisten. Hun gav

ikke av sin overflod, men la av sin fattigdom alt det hun eide, hele sitt livsopphold (Mark. 12, 41-44).

Enken er målet mitt, målet er egentlig helt umulig. Jeg er vel som gjennomsnittet av befolkningen, jeg gir av min overflod. Også vi som gir av vårt overskudd, er støttespillere for misjonen, på linje med de som gir av sin fattigdom.

Vi er takknemlig for alle støttespillere, og ber om at dere også i 2007 vil støtte vårt arbeid i Norge og på Kola. I år 2007 vil økonomien bli like vanskelig som i året som har gått. Vi håper og tror på dere.

I takknemlighet
Trine Lernæs
økonomiansvarlig

